Ч. 41. Середа 6 марта (22 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинції:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З фінансової комісиї. — Бурливе засіданє угорского сойму. — Італіяньско-турецка війна. — З Альбанії. — Аґітация за виборчою реформою на Угорщині.

Фінансова комісия державної ради розпочала була радити над новими податковими предложенями і зараз з самим почином проявили ся великі трудности, котрі кожда поважна законодатна робота а особливо справа нових податків стрічає. Мінїстер скарбу зараз на першім засіданю заявив зовсім щиро, що без нових податків не можна навіть думати про введене в житє бажаних посольскою палатою законів, котрі вимагають понад 100 міліонів корон видатків. Правительство вказало отже пос. палаті двоякий вихід: або ухваленє нових податків або обмеженє розходів і занеханє всяких нових законодатних змагань.

На суботішнім засіданю угорского сойму прийшло до надзвичайно бурливих сцен. Першу часть засіданя виповнила формальна дискусия і іменні голосованя. Коли потім опозиция закинула президентови Навaєви, що не додержує приреченя, даного підчас єго вибору, що буде вести наради безсторонно, президент хотів забрати голос, але опозиция не допустила сего. — През. Навай: Не хочете, панове, вислухати правди! — Голоси з опозициї: Коли хочете говорити в личній справі, то зійдіть з президияльної трибуни. — П. Андраші заявив, що посередничив в виборі Навая. В письмі, яке вручено провідникам партий, Навай заявив, що буде безсторонно приміняти реґулямін і сего з'обовязаня він додержує. П. Юст представив се письмо і полемізував з през. Наваєм. Коли Навай хотів єму відповісти, опозиция не дала єму говорити.

П. Смеречаний приступив до президента і вручив єму аркуш з підписами 20 послів, домагаючих ся тайного засіданя. През. Навай зімняв аркуш і кинув на землю. Викликало се нечувану бурю. Богато послів зірвало ся з своїх місць і побігло на середину салї. Численні посли з правительственної партиї зближили ся до естради, щоби в разї потреби боронити президента. П. Львоваш з партиї Юста звалив часть балюстради сходів, що ведуть до президента.

Тоді з дневникарскої льожі вийшов начальний редактор орґану правит. більшости „Pesti Naplo" др. Едв. Палї і також прискочив до президияльної трибуни. Настала метушня, підчас якої посли з крайної лївиці знов упхали Пального до дневникарскої льожі. Палї почав звідтам кричати: „Бетяній був у Відни і конферував з мін. Авфенберґом. Спитайте, чи се неправда! Тут (*вказуючи на партию Юста*) стоять зрадники вітчини!" — Пального виведено з льожі, але крик тревав дальше. Президент кілька разів переривав засіданє, але опозиция не допускала до нарад, жадаючи тайного засіданя.

О год. 3 і пів знов отворено засіданє і мимо галасу през. Навай заявив: „По промові ґр. Андрашого дискусия вичерпана, приступаємо до голосованя". Опозиция не допустила до голосованя і засіданє знов перервано. По поновнім отвореню о год. 4-ій Навай заявив, що в личній справі вже нічого не має сказати, після чого зарядив тайне засіданє і сказав, що длятого зімняв сей аркуш, поданий єму п. Смеречаним, бо ще не скінчив був своєї промови.

По довшій формальній дискусиї засіданє замкнено.

Енвер-бей надіслав з Триполісу до турецкого комісарияту в Єгипті депешу, що турецка колюмна і Араби заатакували коло Ґельбанес італіяньскі укріпленя і з помочию динаміту знищили часть укріплень і кріпостий. Італіянці утратили 200 людий. Італіяньска фльота острілювала Турків через 4 години, однак не заподіяла їм ніякої шкоди.

Турецкі дневники доносять, що всї Італіянці видалені з Сириї мусять ще перед покиненем Туреччини заплатити торговельний і промисловий податок.

Побір сего податку має бути приспішений,

Вилїчений.

(Оповіданє з російского).

Василь Рубінов рішив ся вкінци піти до Мариї Павловної і визнати їй свою любов. В дорозі роздумував так:

— Коли Мария Павловна скаже менї „так", житє набере для мене сьвіжої примани і великого значіня; однако на случай, колиб я почув з єї уст „ні" — не скажу більше ні слова, полишу єї комнату. І ніхто більше мене не побачить на сім сьвіті! Аж за кілька літ розійде ся сензацийна вість о незвичайнім монасї, котрий благословить лише мужеский род, а на женщини кидає проклони. Тим монахом — буду я!

Рубінов заглублений в роздумуванях, навіть не спостеріг ся, що стоїть вже перед дверми мешканя Мариї Павловної. Задзвонив досить різко.

Коли вже станув перед лицем любки, відозвав ся тремтячим голосом:

— Я бажав би іменно... то є я хотів би...

— Що стало ся? — спитала зачудована.

— Мушу з вами розмовити ся... в одній дуже важній справі!

— Знаменито! Мусимо однак насамперед піти до міста, чи схочете супроводити мене?

— Очивидно! Якже можете менї давати такі питаня?

— Буду сейчас готова. Поїдемо до склепу вовняних материй, а пізнїйше „впадемо" до маршандки. Ви зі мною, що?

— Можемо „впасти" навіть до двох кравчинь — впевнив Рубінов, кланяючись з елеґанциєю.

Мария Павловна задумала ся.

— До двох, кажете? Добре! Тимчасом заждіть малу хвильку, я лиш переберу ся.

Зникла за дверми.

Василь Рубінов, усївши при столї, займив ся читанем ґазети. Переглянув всякі вісти, важні і неважні, відтак взяв ся до оглядання альбомів. Покінчивши з тим, оглядав образи і фотоґрафії. Відтак розглядав ся довкола, чим можна би було ще займити ся. Почав проходити ся по сальонї, пристанув при вікнї і знов вернув до стола. На щастє найшов якусь книжку, яку пробовав відчитувати. Коли дійшов до третого розділу, вбігла нагле Мария Павловна.

— Чи не маєте при собі машинки до запинаня ґузиків? Наша кудись задїла ся, глядаємо єї вже цїлу годину. Боже, чому ви не носите при собі такої машинки?

— Перепрашаю, але обіцяю від нинї мати при собі всякого рода запиначки, шпильки до волося, а навіть машинку до фризованя волося. Будьте ласкаві записати менї на карточцї, що там ще треба.

Мария Павловна перебила:

— Машинок до волося маю пропасть. Але шпильки до волося так пропадають, що кілька пачок все придасть ся; принесіть.

Виходячи із сальона додала:

— Докінчу убирати ся і за хвильку верну.

Незадовго по тім вбігла панна служача Даша.

— Перепрашаю пана, чи не бачили ви случайно запиначки до черевиків?

— Ні, доси я єї не найшов. Я глядаю в альбомі, в книжцї, між ґазетами, в вазонках з цьвітами... нігде нема!

— Хиба збожеволіємо! — скрикнула дівчина з розпукою в голосї.

Рубінов, предвиджуючи щось такого, вбіг прожогом до сусідної комнати, аби глядати згубленої річи.

— Не дивіть ся на мене! — скрикнула Мария Павловна.

Тяжко було поки що Рубінову виповнити бажанє пані, однако стямивши ся, почав глядати запиначки.

— Може влїзла до черевика — відозвав ся — а коли не найду, то піду купити, або й хоч украсти. Алеж до сто запиначок! Ви не потребуєте нїчого запинати!

— Длячого? — спитала майже налякана.

— Бо черевики шнуровані а не запинані.

Мария Павловна почала голосно сьміяти ся.

— Я на смерть о тім забула! Алеж вийдіть до сальону!

Ледве Василь Рубінов забрав ся на ново до читаня, коли появила ся знов Даша.

а в случаях, коли видалений горожанин не буде міг заплатити сего податку, ціле єго движиме і недвижиме майно має бути продане в хосен скарбу турецкої держави.

Положенє в Альбанії має бути щораз критичнїйше. Альбаньске населенє приготовляє ся до ворохобнї, а рівночасно анї чути не хоче про вибір молодотурецких послів до парляменту і заявляє, що тих кандидатів прожене з оружием в руках. Альбанцї хочуть вибрати лише лїберальних кандидатів.

З причини небезпечного положеня в Альбанії не прийде до відвідин чорногорского короля Миколи в Царгородї.

Обставина, що чорногорский король Микола є тестем італїяньского короля, не відограє тут нїякої ролї.

Заряджена вчера в Будапештї социяльною демократиєю і міщаньским клюбом реформи демонстрация за рівним загальним і тайним правом виборчим розпочала ся вже раннім ранком. Хоч робітники вже від кількох днів агітували за спиненєм роботи в тім дни, то демонстрация в цїлости не повела ся. Всї склепи були отверті, а також в фабриках ішла нормальна праця. З фабрики машин угорских зел. державних, що затруднює 12.000 робітників, не прилучив ся до демонстрациї ні один робітник. Також кельнери працювали як звичайно. Робітники зібрали ся в 16 точках міста та прилучили ся відтак в улици Андрашія, відки перейшли походом через головні улицї до міского лїска, в якім відбували ся народнї збори в справі загального, рівного і тайного голосованя. Супокою не нарушено. Поліция поробила найдальше ідучі зарядженя, щоби не зазнавали перепон ті, хто хотів працювати. Змобілїзовано сильний відділ поліциянтів, також і войско стояло в поготівли. Коло парляменту вже рано уставлено 300 поліциянтів.

Новинки.

Львів, 5 марта 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вчера рано з Кракова до Львова.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станисл. Баденї виїхав до Відня.

— **Іменованя.** Пан Мінїстер справедливости іменував авскультанта Меч. Грилевского судиєю в Жмигородї.

— **Торжественне отворенє державної школи промислової в Бучачи** відбуло ся минулої пятницї. Школа та обнимає курси мулярства, каменярства, теслярства і будови керниць. Отворенє відбуло ся при численній участи гостий як з міста так і з околиці. Торжество розпочало ся Богослуженєм в церкві і костелї, які відправили о. Нестайко і о. Громницкий. По Богослуженю удали ся всї участники разом з шкільною молодїжю до будинку оо. Василиян, де в великій сали відбуло ся торжественне отворенє нового заведеня, в котрім взяли участь духовеньство обох обрядів, представителї повітової ради, а від Намістництва і кр. Ради шкільної прибув др. Жебрацкий; дальше були присутні: староста Бернацкий, представителї державних і автономічних властий, богато урядників всїх катеґорий, вкінци цїла рада міска і численна публика з кругів ремісничих і промислових, серед яких нове наукове заведенє викликало велике зацікавленє. Торжественне отворенє нової школи закінчило ся численними промовами — між иншими промавляв також о. Нестайко по руски — і спільною фотографічною знимкою перед шкільним будинком.

— **Напад божевільного.** На заведенє для знайдів ім. Дитятка Ісус напав вчера хорий на умі Йосиф Мартинович, колись монах, а відтак артист руского театру. Божевільний перелїз через паркан до згаданого зведеня а підійшовши до будинків вкрав висячу на стінї коритаря ризу одної з монахинь. Коли то спостережено, зачав вибивати шиби у вікнах і наробив шкода на 36 К. Коли служба заведеня зачала збігати ся, божевільний взяв одно з немовляток і пустив ся втїкати. Коли поліциянти на улици заступили єму дорогу, засипав одному з них очи піском, який мав в кишени, а на другого кинув ся і зачав єго бити. Лиш з трудом удало ся єго обезсилити і відобрати дитину. Приведений на поліцию сказав, що вхопив дитину, бо хоче сам заложити приставовище для маленьких дітий в готели Жоржа, де мешкає. Мартиновича віддано комісариятови, щоби ним заопікував ся.

— **Лїцитация.** Дня 8 марта 1912 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Тернопіль публична лїцитация невідобраних товарів, як: чай, кава, горівки, цукорки, сірники, товари блаватні, машини до шитя, знаряди рільничі, меблї, порцеляна, скло, папір, порожні бочки, о скілько не будуть викуплені.

— **Процес против братів Вайсманів з Окопів** і їх спільника Штайнберга закінчив ся вчера а трибунал видав вирок засуджуючий Штайнберга на рік тяжкої вязницї, Лейбу Вайсмана на 8 місяців а Йосия Вайсмана на 4 місяцї тяжкої вязницї. Що до Штайнберга то орік трибунал крім того, що Штайнберг по відсидженю кари має бути на завсїгди видалений з границь австрийскої держави. Всї обжаловані внесли жалобу неважности а прокуратория внесла відклик що до виміру кари. До-

---

— Чи нема тут брошки моєї панї? — спитала задихана.

— Не знаю, а як она виглядала?

Мария Павловна станула в дверях і почала пояснювати:

— Ви певно знаєте ту брошку, бо я все ношу єї на грудях по лївій сторонї. А она подібна до того, що мають конї на ногах.

— На ногах!?

— Ну, чейже вже знаєте. То, здаєть ся, називає ся копито.

— Я нїколи не бачив на ваших грудях копита! А може ви хотїли сказати, що брошка мала подобу підкови?

— Так, так, так! То є то, що так голосно стукає.

— То, що голосно стукає, очивидно, кождий від разу догадає ся! Ту підкову, памятаю очивидно дуже добре, ми обоє занесли до ювілєра. Тепер питанє: чи ви єї звідтам відобрали?

— Ах нї!

— Хто знає, кілько годин тратите, панї, кождого дня на гляданю річий в своїм мешканю, які лежать на сусїднїй улици!

— А та дурна служниця ломить собі тимчасом голову і глядає всюди. Ну, але я вже тепер готова!

— — — — — — — — — — —

Коли війшли до склепу, підбіг молодий субєкт, склонив ся чемно, звернув ся до Марії Павлівни і спитав:

— Чим можу служити?

— Треба менї якоїсь сьвіжої материї на блюзку. Прошу показати щось гарного і остатної моди. Тілько в добрім виборі.

Молодець вступив на драбину і почав стягати ріжні паки, потім зліз, розвязав всї і розкинув материї по столї.

— Сей товар є дуже гарний і відповідний на блюзку — поручав по черзї. — І сей рівнож дуже відповідний.

— Алеж пане! — закликала Мария Павлївна — як сьмієте показувати такі старі річи?

— Запевняю вас, панї, що се найновійші. Прошу оглянути всї нові моделї і переконати ся, чи говорю неправду.

— Ви хиба кпите собі з мене!

Голос Марії Павлівни приманив всіх і скоро всї збігли ся: властитель склепу і кілька субєктів. Всї дивили ся мовчки, придушуючи сьміх. По хвили водопад нових материй звалив ся на стіл.

— Та річ є справдї гарна, ефектовна — відозвав ся несьміло Рубінов.

— Обридливе! — замітила Мария Павлївна, надуваючи з погордою уста. — Скорше се друге вибрала бим.

— Отже маю відміряти для панї кілька метрів? — запитав молодець, обтираючи піт, що струями лив ся з єго чола.

Присутні відітхнули.

— Волю щось подібного, щось в тім родї — пояснювала Мария Павлівна.

І знову почала ся біганина. Субєкти розбігли ся в ріжні кути і принесли нові клунки. На столї виростала гора материй.

— Котру материю бажає собі панї вибрати? — запитав властитель склепу, близький розпуки.

Лице єго було бліде, уста сухі, руки спочені.

Василь Рубінов цїлий дрожав.

— Така барва менї не до лиця — говорила солодким голосом Мария Павлівна. — Се трохи за ясне, а властиво за темне до мого волося і цери лиця. Виджу, що нинї не можу рішити ся на купно, хиба слїдуючим разом.

— Як то, виходимо так, нїчого не купивши? — шептав Рубінов, пануючи з трудом над собою. — Аджеж ті люди намучили ся.

Звернувши ся до властителя склепу, сказав:

— Будьте ласкаві запакувати менї той цїлий товар — вказуючи на дві розкинені паки.

— На що ви се купили? — запитала Мария Павлівна свого товариша, коли вийшли зі склепу.

Запитаний закусив уста. Не сказав анї слова, а в душі подумав, що такому властителеви склепу правительство повинно виплачувати досмертну платню. Не інакше!

— — — — — — —

— Но і щож тепер? — запитав Рубінов, коли сїли до дорожки.

— Тепер?... Поїдемо до швачки!

— Добре, їдьмо. Їдь до швачки! — закликав до візника.

— На яку улицю маю їхати?

— На яку улицю? — повторив питанє Рубінов.

Мария Павлївна хвилю надумувала ся.

— Знаєте... то така довга улиця... я забула, як она називає ся.

— Ага, улиця довга, а по обох боках суть доми, а коло брам стоять сторожі?

— Так, так. Я виділа на тій улици четироповерховий дім, котрий має таку дивну браму. Знаєте вже яку?

— Нї, ще не знаю. Якого рода є та брама?

— Така... така... видите? — обяснювала, рисуючи пальцем в повітрю.

— Ага розумію, кождий легко відгадає.

— Най їде на право.

Візник їде на право!

— То лїпше, най їде на ліво.

Рубінов повторив приказ панї.

Мария Павлівна перехрестила ся.

— Що вам стало ся, панї? — запитав здивований товариш.

— Аджеж перехрестити ся мушу правою рукою, а тодї вже знаю, котра рука лїва. Розумієте вже?

По двох годинах їзди не найшли дому, в котрім мешкала швачка і треба було вертати домів.

— — — — — — —

Мария Павлівна дуже була рада, що на конець була дома. Так змучила ся тим вибиранєм материї, а потім перемерзла в дорожцї. Тяжко їй жити.

Казала служници накривати до столу і подати вечерю. Аж тодї відпічне.

— Що ви мали сказати менї, пане? Памятаєте? Здаєть ся малисьмо поговорити о дуже важній справі. Тепер маю трохи часу, прошу зачинати.

Василь Рубінов приглядав ся товаришцї через якусь хвилю, а відтак сказав:

— Правда! Аж тепер я пригадав собі. Отже я хотів довідати ся, де ви купуєте такі смачні тїста?

І почув виразно, що тепер не буде мучити ся любовію до Марії Павлівни. Перестане вздихати до неї.

Врештї вилїчив ся.

дати ще по реба, що вчера наспіла депеша від ц. к. суду в Чорткові, жадаюча відставленя всіх грох обжалованих до Чорткова.

— **Як виглядає місто Прудентополіс.** „Місіонар в Бразилії“ так описує головне місто бразилійскої кольонії Прудентополіс. Головне місто кольонії має ту саму назву Прудентополіс а зачислене до менших міст, через поведене зелізниці і через електричне сьвітло місто з часом піднесе ся. Сьвітло електричне заводять в місті вже в марті с. р. а помір під будову зелізниці дійшов вже до ріки в Прудентополіс. Місто Прудентополіс має цілковито характер руского міста. На 31 склепів (венд) в місті, 18 є в руках руских, польских 7, німецких 4, бразилійских 2 і 1 турецкий. Найлучші промисловці в місті є Русини. В місті самім є 3 школи, руска ведена СС. Служебницями; польска ведена польскими монахинями; бразилійска урядова, де вчуть учитель Бразилянин. В рускій школі сего року в перший день науки явилось 105 дітий, тим самим є надія, що прибуде більше як минулого року. В руских руках є 2 бровари, один є власностию товариства „Народний Дім“, другий в руках приватних п. Гринька Семчука; кромі сего є 2 німецкі. Церков є 3: руска, польска і німецко-бразилійска. Сьвященників є 4: 2 руских, 2 польских. Сего року, коли скінчено цілковито іконостас в нашій церкві, та вложено образи, сталась наша церков подивом Бразилян, бо іконостасу ще они ніколи не видили. Вже від дверий кождий йдучи говорить: „О, що за краса“. Справді іконостас гарний, образи мальовані в в Монахові. Найбільше коло здвигненя іконостасу трудив ся Василиянин о. Гавриїл.

— **Бійка на ножі.** В шинку Райха в Ринку ч. 8 забавляли ся онгди вечером знані поліциї авантурники Каєтан Шута зі своєю любкою Оленою Деметрівною і Юліян Стернальский так само в товаристві своєї любки Ангелї Вонторскої. Около 9 год. вечером впало нараз до шинку вісьмох т. зв. кізлярів, під проводом Петра Бережаньского а побачивши при столі Шута і Стернальского, розпочали з ними сварку. В часі тої сварки війшов до шинку кізляр Станислав Янишин. Товариші Бережаньского побачивши Янишина, обступили его сейчас довкола і кинулись на него з добутими ножами. За хвильку лежав вже Янишин на земли в калюжи крови.

Напастники, побачивши Янишина лежачого без памяти на земли, втекли з шинку, за хвилю однак вернули назад і в бійці, яка завела ся між ними а Шутою і Стернальским, зранили тяжко і Шуту і Стернальского та й обі їх любки.

На місци кровавої авантури явила ся небавом поготівля ратункова і поліция. Лікар товариства ратункового заняв ся передовсім Янишином, у котрого ствердив дві глубокі рани коло серця а одну близько печінки. Поваяк раненний вже конав, відставлено его до шпиталю. Шута мав тяжку рану над лівим оком і коло крижів, его любка Олена Деметерова дві великі рани на голові, Стернальский дві рани голові і одну глубоку в місци як ліва нирка а его любка Ангеля Вонторска глубоку рану під лівою лопаткою. Всім раненим подала поготівля ратункова першу поміч.

Поліция, котрій знані були напасники по призвищи, арештувала всіх ще вчерашної ночи в однім із шинків при ул. Короля Лещиньского. Суть то: Петро Бережаньский, Володислав Ясіньский, Михайло Татарковский, Зиґмунт де Льож, Іван Ульман, Петро Крушельницкий і Іван Ківак — всі злодії з фаху. Доходженя полицийні ствердили поки що, що головними виновниками тої кровавої авантури були: Бережаньский, Ясіньский і Татарковский.

— **Богатий жебрак.** У Великім Варадині на Угорщині мешкав в малій хатчині за містом жебрак Кароль Ґрешка, котрий вже від многих літ жив у великій нужді лиш з того, що вижебрав. Перед кількома днями він помер, а при перешукуваню его хатки найдено в сінннику, на котрім він спав, 60.000 корон в готівці і щадничі книжки та цінні папери, з котрих показало ся, що сей ніби то бідак мав понад 160.000 корон майна. Мимо того Ґрошка живив ся весь час сухим хлібом, а лише в неділю казав собі приносити з кухні для убогих росіл. Коли захорував, не позволив своїй послугачці закликати лікаря, бо казав, що не має гроший на ліки. Догадують ся, що Ґрошка тому вів таке бідолашне житє, що в молодих літах він яко купець попав в конкурс і боявся, щоби его вірителі не забрали ему „заощаджених“ гроший і длятого їх так укривав.

— **Крадежі і арештованя.** До мешканя п. Альфреда Борженцкого при ул. Виспяньского ч. 34 добув ся якийсь злодій і вкрав з незамкненої шафки 340 кор. готівкою, золотий дамский годинник, золотий мужеский перстінь висаджений брилянтиками, рубінами і шафірами та два дамскі перстені висаджені рубінами і брилянтиками. — Може бути, що той сам злодій добув ся онгди до мешканя п. Едмунда Подлевского при ул. Сикстуській ч. 48 і забрав звідтам по розбитю шафки золотий дамский годинник з ланцушком, золотий дамский перстінь з великим брилянтом, золотий дамский перстінь висаджений брилянтиками і два золоті нарамениики з медальонами.

Львівска поліция арештувала Авраама Ушера, у котрого в мешканю в Раві рускій підчас ревізиї знайшла походячі з крадежі дві бунди, два елеґантні чорні футра з сельскіновими ковнірами, футро з чорних баранів, короткий кожушок і атласову бекешу підшиту лисами. Ушер приїздив часто до Львова і забирав ті річи від злодіїв.

Поліция арештувала і відставила до судової вязниці дра Адама Гошовского, концініента адвокатского, котрий занятий був в канцелярії адвоката дра Станислава Шурлея. Причиною арештованя мало стати ся обманьство, якого допустив ся Гошовский при посередництві в якійсь справі маєтковій. Кажуть також, що Гошовский, заким пустив ся на адвокатуру, ходив на фільософію і одержав навіть титул доктора фільософії а тепер надуживав того титулу і представляв ся яко доктор прав.

Телеграми.

Відень 5 марта. З палати послів. На початку засїданя президент палати згадав насамперед о вінчаню Архікн. Ізабелі з князем баварским та продиямантове весїлє Архікн. Райнера. Відтак відчитано урядове повідомлене о уступленю ґр. Еренталя та іменованю ґр. Берхтольда і др. Білїньского. Опісля присьвятив президент теплу згадку бл. п. ґр. Еренталеви. — Президент подав до відомости письмо від перскої кольонії в Константинополи з протестом против поступованя росийского правительства, котре загрожує независимости Персиї. — Правительство внесло нині проект закона о управильненю платні і відносин службових учителїв шкіл середних.

Льондон 5 марта. Численні збори зелізничників в Шеффільд постановили поперти гірників, в случаю потреби навіть страйком.

Льондон 5 марта. Ціни поживи ідуть в гору. Рух на зелїзницях єсть значно обмежений. Загалом в цілім краю курсує о тисяч кількасот поїздів менше.

Пекін 5 марта. Др. Сун-я-цен згодив ся на то, щоби Юаншікаї не їхав до Нанкіну і щоби евентуально перенесено осідок правительства до Пекіну. В Пекіні панує хвилево спокій, за то з глубини краю доносять о нових рабунках і заворушенях.

З Тієнцину доносять, що на улицях лежать напів спалені трупи. Вчера виконано знов ряд вироків смерти. Велике заворушене викликало донесене росийского консуля, що 700 хіньских вояків впало до села Пачіку, що противить ся межинародному договорови.

Перін (пролив Баб-ель-Мандеб) 5 марта. Італїяньский кружляк збомбардував Джебаб, о 20 миль на північ від Періна.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем за сих мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·23**, 8·45, **2·30**§), **2·4?**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·16.

*) до Ряшева, §) від ⅟₆ до ¹⁵/₉ виключно щодень, †) до Мишани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·44, 11·13.

†) до Красного.

До Чорткова: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·40**, 8·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·5?, 11·??

§) Від ¹⁵/₆ до ¹⁰/₉ виключно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·4?, 11·25*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·23**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в субогу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в субогу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мишани від 15/6 до 30/9 виключно що дня.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

В друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 537).